

A MAGYAR TUDOMÁNYOS AKADÉMIA PEDAGÓGIAI BIZOTTSÁGA

I. Az Osztályvezetőség 1961. márc. 17.-i beszámolójából

Az Osztályvezetőség múlt évi beszámolója áttekintést adott az Akadémia átszervezése óta eltelt 10 év alatt megtett fejlődésről, a társadalomtudományok területén. A beszámoló megkísérelt választ adni arra a kérdésre, hogy ez alatt az évtized alatt a társadalomtudományok hogyan feleltek meg a szocialista építés követelményeinek. Felvázolta azokat az eredményeket, melyeket az Akadémia, a II. Osztály tudományos életünk ideológiai, politikai átalakításában elért. Az eredmények összegezése mellett feltárta az Osztályhoz tartozó tudományágak gyenge pontjait; meghatározta a meglévő fogyatékoságok megszüntetésének útját.

Az Osztályvezetőség mostani beszámolója két részből áll. Az első rész foglalkozik a múlt évi közgyűlés óta végzett munka értékelésével, az egyes tudományágak, intézeteink, bizottságaink egy év alatt kifejtett tevékenységével stb., a második rész pedig felvet néhány, az Osztályhoz tartozó tudományág fejlődésével kapcsolatos elvi és módszertani kérdést.

A neveléstudomány helyzetére vonatkozó megállapítások a következők:

Sajátos a helyzet a *pedagógia* területén. Itt az eszmei és szervezeti irányítás marxista kézben van, de ugyanakkor a pedagógiatudomány nagyrészének elméleti színvonala még nem eléggé magas. Az elmúlt években rendkívül megnövekedett feladatoknak inkább a gyakorlat közvetlen támogatásával feleltek meg — és ez sem csekélység —, de viszonylag kevesebb az eredmény az elmélet továbbfejlesztése vonatkozásában. A nemrég megindult *Magyar Pedagógia* c. folyóirat első száma azonban színvonalas folyóirattal kecsegtet. Az elméleti igény fokozása és az ilyen irányú támogatás megadása az Akadémia részéről annál is fontosabb, mert a Művelődésügyi Minisztérium intézete természetesen inkább a közvetlen gyakorlat felé fordul, akadémiai intézet pedig nincsen.

A tanszéki kutatók szakmai összetételében némi javulás állott elő, amennyiben

egy pedagógiai és egy művészettörténeti kutatót állítottunk be az év folyamán.

A kutatási célhálózat az év végén az Osztályhoz tartozó tudományterületek között a következőképpen oszlott meg:

történettudomány	15%
közgazdaságtudomány	8%
jogtudomány	9%
filozófia	3%
régészet	30%
művészettörténet	18%
pedagógia	4%
földrajz	13%

A *céltámogatás koncentrációja területén 1960. folyamán* az előző évekhez viszonyítva jelentős előrelépés történt. Általában minden tudományterületen csökkent a támogatott intézmények, tanszékek, illetve témák száma: ez lehetővé tette, hogy ugyanakkora keretből egyes témákat nagyobb összeggel lehessen támogatni. Különösen érezhetővé vált a koncentrációra való törekvés hatása a jogtudomány, a földrajztudomány, a *pedagógia* és a művészettörténet területén.

A *pedagógiai* tudományban a célhálót elsősorban a neveléseméleti, neveléstörténeti kutatásokra és a politechnikai képzés egyes problémáinak tisztázására fordította az osztály.

A *Pedagógiai Bizottság* tudományos szervezési kérdések mellett foglalkozott tudományos kérdések megvitatásával is. Megvitatott két tanulmányt, a „Tanulmányok a neveléstudományok köréből” c. tanulmánykötetből, kibővített ülésen tárgyalta az iskolás tanulók megterhelésének vizsgálata során szerzett tapasztalatokat. Foglalkozott a Bizottság az iskolareform irányelveiből a pedagógiatudomány számára a lödő feladatok meghatározásával. Fejlődő pedagógiatudományunk publikációs lehetőségei növekedtek meg az évében megindult új akadémiai folyóirat, a *Magyar Pedagógia* megjelenésével.

Eredményesnek tekinthető a neveléstörténeti albizottság tevékenysége is.

A *Pedagógiai Bizottság* legfontosabb feladata, hogy tevékenységével az országban folyó pedagógiai kutatásokat abba az irányba befolyásolja, hogy a pedagógia tudománnyal foglalkozók tevékenységének központjába azok a kutatási feladatok kerüljenek, amelyek a távlati kutatási terv főfeladataiból, az iskolareform által felvetett elméleti módszertani kérdések megoldásából fakadnak.

Az *Osztály új folyóirata*, a *Magyar Pedagógia* elindítására is 1960-ban került sor, bár az első szám csak 1961-ben jelent meg. E folyóirattal most már az *Osztályhoz* tartozó valamennyi tudományágnak van akadémiai periodikája.

A beszámoló II. részében néhány olyan elvi, módszertani kérdést tárgyalt az osztályvezetőség, amelyek a *neveléstudomány számára is irányadók*. Ezek a következők:

1. A társadalomtudományok egyes ágainak jelentősége a szocializmus építésének jelenlegi szakaszában nagymértékben megnövekszik. Miután ugyanis a hatalom megragadása végbement és megtörtént lényegében a termelési viszonyok átalakítása is, miután nagyjából kiépült a szocializmus építő népi demokrácia politikai és gazdasági rendje, az eddigi feladatok mellett előtérbe lép a társadalmi tudat átfogó, tervszerű és mélyreható átalakítása. Nem mintha a végbement történelmi változások a társadalmi tudat nagymértékű átalakulását nem vonták volna maguk után, vagy hogy a kommunizmus, illetőleg a szocializmus építésének gazdasági sikerei, a Szovjetunió technikai fejlődése önmagukban is nem gyakorolnának ma is felbecsülhetetlen hatást a társadalmi tudat fejlődésére, de a végbement átalakulás jórészt mintegy másodlagos következménye a társadalmi lét átalakításának, az osztályszerkezet megváltoztatásának, az anyagi feltételek, a hatalmi viszonyok megváltoztatásának. Amellett, hogy a népgazdaság fejlesztése, a politikai, társadalmi és gazdasági intézmények további kiépítése — különösen a mezőgazdaság szocializálásának befejezése után — továbbra is elsősorban fontos problémákat vet fel, fokozott figyelemmel kell lennünk a közvetlenül a társadalmi tudatot alakító tényezőkre is. Anélkül, hogy egyéb feladatainkat ezzel lebecsülnénk, fel kívánjuk hívni erre a némileg elhanyagolt, de egyre inkább tért nyerő feladatra a figyelmet. Ez az elkövetkező évek során különösen az *Osztály* keretébe tartozó két tudomány jelentőségét növeli meg nagymértékben: az egyik a filozófia, a másik a pedagógia. Ezek fejlesztését hosszú időre szólóan az egyik központi feladatunknak kell tekintenünk. Emellett a társadalmi

tudat fejlesztése nagy igényeket támaszt a történettudománnyal szemben is, hiszen múltunk szemlélete — főként a nacionalizmus hatóereje folytán — az egyik kulcskérdés társadalmunk szocialista világ-szemléletének kialakítása terén. Az állam- és jogtudományok területén is bizonyos arányváltozások érlelődnek: az állam- és jogvédelmi és szervező funkciói mellett, a különféle állami intézmények továbbfejlesztése mellett fokozottan kell foglalkozni a jog nevelő hatásával, ennek szervezeti és eljárási kereteivel is.

Nem közömbös továbbá ebből a szempontból az sem, hogy éppen két olyan tudományág a leginkább elmaradott, amely szintén a társadalmi tudat fejlesztésében hathat közre, ha nem is feltétlenül és közvetlenül a legközpontibb területeken: a művészettörténetre és a régészetre utalunk. Még a közgazdaságtudomány számára sem jelentőség nélküliek a társadalmi tudat kérdései: a népgazdaság szervezése, a tervgazdálkodás, a nemzetközi gazdasági együttműködés problémái mellett helyet kapnak olyan kérdések is, mint pl. az anyagi ösztönzés, amely szorosan kapcsolódik a társadalmi tudat problémáihoz is.

A társadalomtudományok művelése terén azonban egy módszerbeli változás is érlelődik. A marxizmus—leninizmus tanulásának évtizede után, nagy átfogó társadalmi, politikai, gazdasági feladatok megoldása után megvan a lehetőségünk arra, hogy tények, egyedi jelenségek nagy tömeget gyűjtsük össze, elemezzük és általánosítsuk, fokozott figyelmet fordítsunk az alapvető anyagi viszonyok mellett az ezekre épülő és visszaható személyi viszonyokra is. Erre a kezdeti időszakban nem tudtunk elég erőt összpontosítani, és fejlődésünk gyors változásai, más körülményei sem mindig kedveztek ennek a módszernek. Kétségtelen, hogy ennek a módszernek veszélyei is vannak, nevezetesen az, hogy az anyag összegyűjtését nem követi megfelelő szintű, a marxizmus—leninizmus követelményeit kielégítő általánosító elemzés, hogy a tények gyűjtése óvatos emberek menedékévé válik, vagy hogy a sok látható eltorzítja az arányokat az erdő szemléletében. Ezzel azonban nem volna helyes ezt a módszert diszkreditálni. Az ilyenfajta tevékenységre irányuló készség mondhatni lelkesedés igen széles körben megvan, de ezt nem követi eléggé a tények gyűjtése és feldolgozása terén a célravezető módszerek ismerete.

A tendencia helyeslése és a fogyatékoságok ismerete váltja ki azt a nagyözdősünetet, hogy a szociológia fejlesztése fontos feladat. Ennek keretében a meginduló

központi szociológiai kutatások mellett gondot kell fordítani arra is, hogy az anyaggyűjtés és feldolgozás módszereit a filozófusok, közgazdászok, jogászok, pedagógusok megismerhessék. A nagy tényanyag alapján való tudományművelésnek ezzel az irányával rokon továbbá a matematikai módszerek előretörése a közgazdaságtudomány területén. Itt is fennáll az öncélúvá válás veszélye, de ez a veszély sem olyan, hogy miatta szembe kellene szegülni a matematikai módszerek fokozott alkalmazásával.

Ezeknek a változásoknak van — egyebek között — egy olyan feltétele, aminek létjogosultságát nem itt kell elismertetnünk, és ez az, hogy a társadalomtudományi kutatás költségesebbé válik. A tendencia ugyanis, mint kitűnt az, hogy a társadalomtudományok egyes ágai mind kevésbé lesznek „könyvtudományok”, érte ezen azt, hogy olyan tudományok, amelyek művelői több-kevesebb könyvből, folyóiratból, okmányokból merítik anyagokat, hanem ezt az anyagot közvetlenül a gyakorlatból szűrik ki. Ez azonban megnöveli a költségeket: az anyaggyűjtés és feldolgozás sokba kerül. Az elnökség ezt a megfontolást honorálta, amikor a szociológiai kutatások céljára az Osztály keretében kívüli forrásokból 70.000 Ft-ot biztosított.

Egy másik változás, ami az említett változásokból következik az, hogy egyre inkább előtérbe kerülnek a kollektív munkák. A kollektív tudományművelést régen propagáljuk és bizonyos eredményeket el is értünk. Nem véletlen azonban, hogy a kutatómunkában leginkább a közgazdaságtudomány területén mutatkoztak ezek az eredmények, azon a területen, amely eddig is viszonylag kevésbé volt „könyvtudomány”. Az eddigi tapasztalatok ugyanis azt mutatják, hogy a „könyvtudományok” körében a csoportos kutatásnak nagy nehézségei és korlátai vannak. Több kutató erőfeszítésének egyesítése valamely kollektív monográfia létrehozására nagy nehézségekbe ütközik; ezt mutatja pl. az Állam- és Jogtudományi Intézet elmaradása az állampolgári jogokról írott kötet területén. Ezek a nehézségek bizonyos fokig az e téren meglévő tapasztalatlanságunk rovására is írhatók, de meggyőződéssünk szerint annak is tulajdoníthatók, hogy talán kissé mechanikusan vettük át a természettudományok területéről a „könyvtudományok” területére a témák kollektív kidolgozásának követelményét. Mihelyt azonban egyes tudományterületek „könyvtudományi” jellege csökken, mihelyt előtérbe kerül az egyedi jelenségek széleskörű gyűjtése, elemzése, általánosítása, mellőzhetetlenné válik a csoportos

kutatás. A társadalomtudományok területén ez az a terület, ahol a kollektív kutatómunka valóban a helyén van. Ezen a téren különösen a közgazdaságtudomány eddig elért eredményeit kellene általánossá tenni és továbbfejleszteni; pl. kísérletezni lehetne olyan — szervezeteileg talán ma nehezségek tünő — megoldásokkal is, hogy — egy-egy témára a téma követelményei szerint és nem az intézet osztálybeosztása szerint válogassák össze a téma kidolgozása idejére a kutatókat. Az egy témán dolgozóknak továbbá nem feltétlenül kell egy intézményhez tartozniuk. Ilyen módszerrel szorosabbá lehetne tenni egyrészt az intézetek és a tanszékek, másrészt pedig az elméleti és gyakorlati munkaterületen dolgozók együttműködését az intézetek körül szervezettebben lehetne létrehozni a gyakorlatban működők külső aktivahálózatát és az intézetek hatókörét nagymértékben meg lehetne növelni azáltal, hogy az intézetek széles körben folytatott kutatások szervezőivé, irányítóivá és ellenőrzőivé válnának.

Az eddigiekből is kitűnik, hogy nemcsak a termelési-társadalmi viszonyok, a társadalmi tudat fejlődése állít eléink nagy feladatokat, de a tudomány fejlődése is. Elsősorban arra utalunk, hogy nagy számban állnak előttünk metodológiai problémák. Ezek részint lényegében közös problémák, valamennyi társadalomtudomány területén, ha vannak is e téren is eltérések közöttünk, mint pl. a kollektív tudományos kutatómunka kérdése, vannak olyanok, amelyek több tudományt érintenek, mint pl. a szociológiai módszerek alkalmazásának kérdése a közgazdaságtudomány, állam- és jogtudományok stb. körében és vannak csupán egy-egy tudományra jellemző metodológiai kérdések. Ezek súlyára, az e téren fennálló elmaradottságunkra jellemző, hogy az Osztály viszonylag elmaradottabb tudományai, a művészettörténet és a régészet idevagy alapvető problémákkal küszködnek. A földrajztudomány területén szintén nem eléggé tisztázottak alapvető metodológiai problémák. Kisebb súllyal bár, de hasonló problémák jelentkeznek fejlettebb tudományok területén. Említettük a filozófia problémáit a népi demokratikus korszak filozófiai kérdéseinek kutatása terén. Nem mentes ilyen kérdésektől a történettudomány sem; utalunk főként a népi demokrácia korszakának kutatására. Metodológiai problémák merülnek fel az állam- és jogtudományok területén főként a társadalmi gyakorlati kapcsolat vonatkozásában stb. Mindezek miatt az egyes tudományoknak nagy súlyt kell helyezniük a metodológiai kérdések megoldására.

2. Szervezeti kérdésekre áttérve: fejlett tudományágaknál az ideális állapot az, hogy az egész tudományág elvi irányítását, ellenőrzését, koordinálását egy akadémiai bizottság látja el, a kutatók központja egy akadémiai intézet, amely gondolja a tudományág elméleti folyóiratát vagy egyik elméleti folyóiratát, élén az igazgatóval, akit tanácsadó szervként a tudományos tanács támogat. Emellett kívánatos, hogy a tudományág egy idegennyelvű Actával is rendelkezzen, feltéve, hogy ennek feltételei megvannak.

Azért volt célszerű ezt a szervezési sémát felvázolni, mert különösen a bizottságok és a tudományos tanácsok feladatait illetően néhol tájékozatlanság és tanácstalanság mutatkozik. A kettő feladata egymástól lényeges vonatkozásokban eltér, — még akkor is, ha átmenetileg mindkettőjük funkcióját ugyanaz a szerv tölti be, mint a filozófia vagy a régészet területén. A bizottság hatásköre az egész tudományágra kiterjed, a tudományos tanácsé csak az intézetre, a bizottságok határozatait végre kell hajtani, a tudományos tanács határozatai azonban az intézet igazgatójára nem kötelezőek, mint-hogy a tudományos tanács csak tanácsadó szerv.

A bizottságok feladata az, hogy elvi irányítást adjanak és ellenőrizzék ezek végrehajtását, továbbá koordinálják a kutatásokat. Célszerű lesz pl. ha a távlati tudományos terv koordináló bizottságai az akadémiai bizottságok lesznek, amelyek ezt a feladatot témánként alakított és külső szakembereket is foglalkoztató albizottságok révén végzik el. A bizottság tárgyalja az Akadémia által kifizített kérdések mellett mindazokat a kérdéseket, melyek az egész tudományterületet érintik vagy amelyeknek kiemelkedő fontosságuk van (pl. a tudományos káderhelyzet és káderutánpótlás kérdését, a vidéki tudományos központok problémáit és fejlesztésének a kérdését, a folyóiratok, általában a publikációk helyzetét, a külföldi utazások, külföldi kapcsolatok alakulását stb.), megvitát olyan elvi és módszertani kérdéseket, amelyek a tudományág döntő kérdéseiként jelentkeznek, vitákat kezdeményez más szerveknél (pl. a Társulatoknál, az intézetekben, tanszékekben) stb. Munkájában támaszkodik az intézetre, meghívott szakemberekre stb. és a lehetőséghez képest a tudományág folyóiratában röviden hírt ad tevékenységéről. Munkájának jobb megszervezése érdekében célszerű ott, ahol ez még nem történt meg, létrehozni a szűkebb körű — 5—7 tagú — intézetszervezőbizottságokat, amelyek kisebb jelentőségű szervezeti és sze-

mélyi kérdésekben javaslatot tesznek, illetőleg előkészítik bizonyos kérdések megtárgyalását; ez mentesíti a bizottságot attól, hogy ideje jórészt adminisztratív szintű kérdésekkel töltse. Minden bizottságnak ugyanis túl kell jutnia azon a fokon, hogy erejének zömét adminisztratív szintű szervezési feladatok megoldására kösse le. Mindenütt az elvi és koordinációs feladatoknak, az átfogó, irányító és ellenőrző munkának kell dominálnia, a marxista—leninista tudományművelés mind magasabb szintre emelése érdekében. Ezáltal a bizottságok tudományáguk elismert országos vezetőforumává válhatnak.

A tudományos tanácsok feladata ennél szűkebb körű, de nem kevésbé fontos. Ezeknek az intézeteknek főbb elvi, szervezeti és módszertani kérdéseivel is foglalkozniuk kell, részben az Osztály kívánására, részben az intézet igazgatójának kezdeményezésére. Meg kell tárgyalniuk az intézet évi tervét és előző évi beszámolóját, és emellett foglalkoztathatók nagyobb jelentőségű szervezeti változások tervével, az egyes osztályok profiljának alakulásával, egyes osztályok tevékenységével, főbb kutatási irányok problémáival; pl. a Történettudományi Intézet most aktivizált tanácsa foglalkozik az egyetemes történeti kutatások irányjaival, tervbevette egy meghatározott intézeti munka megvitatását stb. A Közgazdaságtudományi Intézet tudományos tanácsa — a legsikeresebben működő tudományos tanácsunk — az intézetben elkészült valamennyi jelentősebb munkát megvitát stb.

3. Végül, de egyáltalán nem utolsó sorban foglalkoznunk kell az Osztályvezetőség irányító és ellenőrző tevékenységének a problémáival is. Az Osztályvezetőség — mint ismeretes — különböző tudományágakat művelő, igen elfoglalt tagokból áll. Meglehetősen nehézségekbe ütközik az, hogy érdemben tudjon foglalkozni egy-egy problémával. Nem egyszer fordul elő az, hogy egy-egy bizottság jelentésének megvitatásakor az Osztályvezetőség zöme kénytelen passzív maradni, bár a vita ebben az esetben sem hiábavaló, mert legalább az ülésen tájékoztatja az Osztályvezetőség tagjait az élő problémákról.

Ez a helyzet nem teljesen kielégítő, noha kétségtelen, hogy az elmúlt években ezen a területen igen nagy fejlődés következett be. Amikor az ezen a téren fennálló nehézségeket megemlítjük, ki kell emelnünk azt, hogy az elmúlt években sokkal érdemibbé váltak az Osztályvezetőség ülései, mint régebben voltak. Az intézeteknél az 1959/60. évben végrehajtott vizsgálatok és az ezzel kapcsolatban hozott osztályvezetőségi határozatok is igen hasz-

nosnak bizonyultak. A vizsgálatok feltárták a hiányosságok jórészt, és megfelelő javaslatokat is hoztak ezek kiküszöbölésére; az elmúlt évben bekövetkezett fejlődés intézeteink munkájában nem utolsó sorban éppen ennek tulajdonítható. A vizsgálatnak ez a válfaja azonban legfeljebb 3—4 évenként ismételtető meg. Tovább kell kutatnunk azokat a módszereket, amelyek az osztályvezetőség munkáját még érdemibbé tehetik.

Ilyen irányú kezdeményezésekre ebben az évben is sor került, de az eredménnyel nem lehetünk megelégedve. Egyes intézetek terveinek és beszámolóinak megvitatásához pl. a szaktitkárság előre felkért egyes bírálókat, részben osztályvezetőségi tagok, részben bizottsági tagok sorából. Ezzel egyes esetekben sikerült eredményt elérni, és élénk vita alakult ki. Ugyanakkor az éves tervek tárgyalását nagymértékben megnehezítette az, hogy központi rendelkezés folytán ezeket egy hónappal előbb kellett tárgyalni, mint az előző évről szóló beszámolókat. További hiányosság az, hogy az előző évről szóló beszámolók általában nem tájékoztattak eléggé pontosan arról, hogy az előző évi terveket milyen készütségi fokig teljesítették, hol tart az egyes témák kidolgozása; ezért az Osztályvezetőség tagjai nem szerezhettek eléggé egzakt ismereteket a tervteljesítést illetően, nem kerülhetett sor az esetleges lemaradások okainak megfelelő elemzésére, és annak megvizsgálására, hogy milyen mértékben kellett az egyes intézeteknek év

közben új, váratlan feladatokat vállalniuk. Ugyancsak nem eléggé kidolgozottak a kutatási tervek jóváhagyására vezető szempontok sem ahhoz, hogy az Osztályvezetőség eléggé mélyrehatóan tudja megítélni a javaslatokat.

Ha az intézetek megvizsgálásának mód-szere nem is tehető általánossá, meg lehetne fontolni az időnkénti részletes vizsgálatok szervezését. Elképzelhető pl. hogy az Osztályvezetőség felkerje a tudományos tanácsot vagy annak egyes tagjait bizonyos kérdések megvizsgálására; ilyen módon meg lehetne vizsgálni egy-egy céltámogatott téma kutatásának menetét, egy-egy osztály vagy részleg tevékenységét stb.

Ugyancsak növelhetné az Osztályvezetőség munkájának a színvonalát, ha az osztálytitkár és helyettese — esetleg egy-egy osztályvezetőségi taggal együtt — évenként legalább egyszer meglátogatná valamennyi intézetünket, elbeszélgetne a vezetőkkel és a kutatókkal, a helyszínen nézné meg a munka menetét, tájékozódna az aktuális problémákról stb. Ezt tervbe is vettük, de a megvalósításnak mégcsak a kezdetén vagyunk.

Úgy véljük, helyes volna, ha az Osztályvezetőség tevékenységének a középpontjába érdemi, irányító és ellenőrző munkájának megjavítása kerülne, anélkül, hogy ez az osztályvezetőségi tagok idejét fokozottabban igénybe venné. Ezért tartottuk szükségesnek azt, hogy ezzel a kérdéssel valamivel bővebben foglalkozzunk.

II. A Magyar Tudományos Akadémia Pedagógiai Bizottságának tagjai :

ÁBENT FERENC, ÁGOSTON GYÖRGY, BARTHA LAJOS, FALUDI SZILÁRD, FARAGÓ LÁSZLÓ, FÖLDES ÉVA (titkár) HERMANN ALICE, JAUSZ BÉLA, JÓBORÚ MAGDA, KISS ÁRPÁD, NAGY SÁNDOR (elnök), SZARKA JÓZSEF, SZÉKELY ENDRÉNÉ, SZOKOLSZKY ISTVÁN, ZIBOLEN ENDRE.

A Neveléstörténeti Albizottság tagjai :

BAJKÓ MÁTYÁS, FÖLDES ÉVA, JAUSZ BÉLA (elnök), KOMOR ILONA, KÖTE SÁNDOR, OROSZ LAJOS, RAVASZ JÁNOS, SIMON GYULA (titkár), SIPOS ISTVÁNNÉ, VÁG OTTÓ, WALDAPFEL ESZTER, ZIBOLEN ENDRE.

A Magyar Pedagógia szerkesztőbizottságának tagjai :

ÁGOSTON GYÖRGY, BARTHA LAJOS, FÖLDES ÉVA, JAUSZ BÉLA, KISS ÁRPÁD, NAGY SÁNDOR (főszerkesztő), RÉVÉSZ IMRE akadémikus, SZARKA JÓZSEF.